

**Lucie Křápková: Proměna poetické vinárny Viola v Divadlo Viola
(na základě analýzy vybraných inscenací od 90. let do současnosti)
diplomová práce
posudek vedoucí práce**

Volba tématu diplomové práce Lucie Křápkové vycházela z jejího diváckého zaujetí pro tvorbu scény, která po léta zůstává na okraji zájmu odborné a kritické veřejnosti, přestože již více než půl století představuje v pražském kulturním světě trvalou kvalitu. Osobní zaujetí tématem pokládám v případě diplomové práce vždy za přínosné.

Téma práce postupně krystalizovalo, od původního záměru komparace Violy s vybranými pražskými komorními scénami se ustálilo na záměru popsat proměnu původně poetické vinárny v divadlo, k níž došlo především v průběhu 90. let minulého století. S tímto tématem se ale před autorkou objevil problém ryze teoretický, totiž jak pojmenovat a popsat samotný princip divadelnosti, neboli kde začíná a končí divadlo. To je ovšem téma na zásadnější teoretickou práci přesahující zkušenosti i možnosti magisterské práce Lucie Křápkové věnující se přednostně tvorbě Violy.

Přesto se autorka této problematice nemohla ani nehodlala vyhnout. Její pokus o stanovení principu divadelnosti nemá ovšem obecný teoretický přesah, ale jeho stanovení vycházelo z úzké vazby na specifický repertoár Violy a potřeby diplomové práce. Přitom je třeba si uvědomit, že nejde o práci teoretickou. Svá zkoumání principu divadelnosti konzultovala diplomantka mimo jiné s prof. Janem Císařem i prof. Jaroslavem Etlíkem, kromě toho s řadou divadelníků spojených s tvorbou Violy. Na základě získaných vědomostí a zkušeností si poté stanovila jistá kritéria, která uplatnila při analýze vybraných inscenací. Podstatnou roli v nich hraje pohyb v prostoru, to, zda herec vystupuje pouze za sebe či za postavu, závislost na čteném textu, dialog s partnerem či divákem apod. Na tomto základě si Křápková vytvořila škálu divadelnosti zahrnující osm kategorií, do níž rozmístila převážnou většinu stávajícího (i již derniérováného) repertoáru Violy a na níž se snaží prezentovat vzestupnou míru divadelnosti v tvorbě Violy. Deseti z nich (Proč si nezatančíte?, Stařec a moře, Adresát neznámý, Anděl v modrém, Máj, Náhlé neštěstí, The Gin Game, Žena z Korinta, Zahrada Jane Austenové a Commedia finita) se poté zabývá podrobněji a na jejich konkrétním rozboru dokládá proměnu poetické vinárny do současného Divadla Viola.

Při tomto posuzování ale bere do úvahy i s další vlivy, jako je postupná proměna diváckého zájmu o literaturu a zejména poezii, vývoj divadla k větší spektakulárnosti či ekonomicko-provozní podmínky existence natolik specifické scény, jakou představuje Viola.

Vyústění práce pak směřuje k popisu současného stavu Violy a naznačení budoucí perspektivy scény v kontextu pražského divadelního života, a to zejména v souvislosti se změnou vedení Violy (od června 2016 vystřídal Miluši Viklickou po dvaceti letech v ředitelské funkci Robert Tamchyna).

Křápková při své práci vycházela na jedné straně z archivních materiálů a sborníků vydaných k výročí Violy, v žádném případě však nechtěla popsat její historii, která je v těchto materiálech poměrně dobře zachycená. Na druhé straně oslovila předem připravenými okruhy otázek řadu současných tvůrců, kteří s Violou spolupracují, ať již z řad režisérů, herců či dalších uměleckých profesí. A v neposlední řadě jí byla cenným zdrojem její osobní zkušenost jak z pozice diváka, tak i člověka, který nahlédl během své studentské praxe i dalších forem spolupráce do umělecko-provozního pozadí Violy. Její práce tak nepostrádá i osobní vklad a názor, není pouze nezúčastněným pozorovatelem, ale pisatelem s osobním zaujetím na dalším osudu sledované scény.

Z pozice vedoucí práce ráda konstatuji, že spolupráce s Lucií Křápkovou byla kontinuální, kontaktní a intenzivní, obě nás spojovalo zaujetí tématem i osobní znalost sledované problematiky. Diplomantka pracovala samostatně, zároveň vstřícně naslouchala připomínkám a námětům z mé strany. Po dobu práce jsme byly v trvalém a pravidelném spojení, přičemž práce doznala mnoha dílčích verzí a úvah nad konkrétním směřováním a naplněním tématu. Výsledek úsilí Lucie Křápkové pokládám za hodnotný a odpovídající možnostem diplomantky i obtížnosti tématu, které vyžadovalo daleko větší úsilí, než jaké se autorce práce zpočátku jevilo jako možné a nezbytné. Diplomovou práci Lucie Křápkové doporučuji k obhajobě s hodnocením na škále B - C.

PhDr. Radmila Hrdinová

V Praze dne 15. srpna 2018